

Núm. de Protocol: 1100056/2014
Núm. de Rotlle: TSJA-0000004/2018

SENTÈNCIA 57-2018

PARTS:

Apel·lant: Sra. J.B.R.

Representant: Sr. C.P.S.

Advocada: Sra. R.M.B.S.

Apel·lat: CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL (CASS)

Representant: Sra. C.M.S.

Advocat: Sr. A.M.E.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET

M. I. Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-dos de juny de dos mil divuit.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 1100056/2014.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació de la Sra. J.B.R. va interposar demanda contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en què sol·licitava que s'anul·lés la resolució de 10 d'abril de 2014, confirmada pel Consell d'Administració el 19 de juny següent, en virtut de la qual s'havia deixat sense efecte la declaració d'accident de treball de data 4 de febrer de 2012, en considerar que les prestacions mèdiques i d'incapacitat temporal derivades dels fets ocorreguts en aquesta data havien de ser reembossades sota el risc malaltia.

La sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle de data 20 de novembre de 2017 ha desestimat la demanda, en base a la manca de prova suficient sobre el fet que l'accident s'hagués produït amb ocasió o com a conseqüència de l'activitat laboral de la interessada.

2.- La Sra. J.B.R. ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, el qual es fonamenta bàsicament en que s'ha produït una incorrecta valoració de la prova practicada en les actuacions. Segons la tesi de la recurrent, en la data de l'accident es va desplaçar a un centre comercial proper a l'empresa on treballava per tal de comprar material d'oficina, i en aquell centre va patir una caiguda que li va produir lesions, la qual mereix la qualificació d'accident de treball, ja que el desplaçament va tenir lloc per raons de treball.

3.- La representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada. Segons el seu criteri, no hi ha prova suficient de que la interessada es trobés a la zona de fruites i verdures del supermercat per motius laborals i, en conseqüència, es tracta d'un accident de règim comú i no de treball.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, la qüestió debatuda en aquest procés consisteix en determinar si les lesions que va patir la recurrent com a conseqüència d'una caiguda a l'interior de l'establiment "A", en data 4 de febrer de 2012, han de ser considerades com a accident comú o bé de caràcter laboral.

Mentre que la interessada sosté que s'havia desplaçat a aquell establiment per tal de comprar material d'oficina, i en concret tinta per a la impressora, que necessitava per acabar el projecte d'una cuina que els havia encarregat una clienta, la CASS considera que no hi ha prova suficient de que la presència de l'agent al centre comercial obeís a raons laborals, ja que la caiguda va tenir lloc a la zona de fruites i verdures, i no hi ha altres indicis que confirmen la finalitat del desplaçament que defensa la recurrent.

Tercer.- Segons l'article 123.1 de la Llei de la seguretat social:

“S'entén per accident laboral tota lesió corporal que es produeix per un fet violent i exterior sobrevingut amb ocasió o per conseqüència de la feina que realitza, ja sigui com a persona assalariada o persona que realitza una activitat per compte propi”.

Per tal de determinar si aquest precepte resulta aplicable en el present supòsit, s'ha d'establir si existeix una relació de causalitat entre l'activitat laboral que desenvolupava la interessada i les lesions que va patir com a conseqüència de la caiguda produïda a l'interior de l'establiment comercial abans esmentat.

Com a punt de partida, convé remarcar que no resulta aplicable la presumpció que estableix l'article 123.2 de la Llei de la seguretat social, ja que l'accident es va produir durant la jornada laboral, però fora del centre de treball, de manera que s'han de ponderar les diverses proves que consten a les actuacions.

És cert que la declaració inicial de l'accident, que es va presentar pocs dies després dels fets, ja feia referència a que la interessada havia caigut quan anava a comprar material d'oficina. Ara bé, aquesta afirmació només ha estat ratificada en l'expedient per una declaració escrita de la Sra. R.S. (foli 31), la qual no ha estat cridada a declarar com a testimoni i, en conseqüència, com diu la sentència apel·lada, es desconeixen els vincles que la puguin unir amb la recurrent o amb la societat on aquesta treballava, elements que resultaven necessaris per valorar la credibilitat de la declarant.

A més, el conjunt de circumstàncies concurrents tampoc confirmen, a manca de qualsevol altra prova, la versió de la recurrent. En efecte, ni s'ha acreditat la realitat del projecte que justificaria la necessitat del desplaçament fora del lloc de treball a les 21'15 hores, ni menys encara per què la caiguda es va produir a la zona de fruites i verdures del supermercat, que no té cap relació amb la compra de material d'oficina. La CASS ha negat explícitament que fos necessari passar per aquella zona per arribar a la papereria del centre comercial, i la recurrent no ha subministrat cap prova eficaç en sentit contrari.

En conseqüència, s'ha de concloure que la sentència apel·lada ha fet una valoració adequada i racional de les proves practicades, de manera que procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació.

Quart.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Sra. J.B.R. contra la sentència dictada el 20 de novembre de 2017, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.